
Děkan Gaš řídí fakultu v rytmu afrických bubnů a latinskoamerické samby

Děkan Gaš řídí fakultu v rytmu afrických bubnů a latinskoamerické samby

Říká o sobě, že se nikdy necítí unavený. Během výjimečně volných dní brázdí hory do ztrhání těla, v létě na kole, v zimě na běžkách. Zdá se, že mu energie prostě pulzuje v žilách. Právě proto nejspíš děkana [Přírodovědecké fakulty UK](#) prof. Bohuslava Gaše fascinují rytmy, ať už afrických bubnů nebo latinskoamerických tanců, jak připustil v rozhovoru pro univerzitní časopis iForum.

Jak tráví léto děkan Přírodovědecké fakulty UK? Měl jste vůbec čas opustit alespoň na chvíli svoje povinnosti?
Čas opustit povinnosti děkana jsem sice moc neměl, na dovolenou jsem ale vyrazil. Posledních dvanáct nebo čtrnáct let jsem jezdil do chaty naší fakulty na Rejvíz v Jeseníkách, kde jsem většinu času strávil ježděním na kole po celém okolí. Veškerým účelem takto koncipované dovolené je ztrhat se k smrti, alespoň po tělesné stránce (*smích*).

Cykosprintem na horách tedy doháníte to, co nestiháte během celoročního pracovního koloběhu?

Přesně tak. Letos jsem si řekl, že je po tolika letech na čase zkusit změnit místo, proto jsme si s manželkou objednali na 14 dní ubytování v jednom penzionu v Harrachově. Scénář byl ale podobný, i tam jsem se na kole snažil zcela zničit, což se mi téměř podařilo (*smích*). Manželka naopak tak nadšená a zdatná cyklistka není, během dovolené si proto vyhradím vždy několik dní, kdy jezdím s ní, a několik dní, kdy jezdím sám nebo s někým, kdo mi stačí.

Kromě toho jsme si z Harrachova na tři dny odskočili do Prahy, kde jsme po městě prováděli mého kolegu a přítele z Japonska Takeshiho Hirokawu a jeho rodinu.

Dva týdny na kole v Krkonoších, to jste musel hory projet křížem krážem...

Na kolo jsou to malé hory. Projel jsem i Jizerské hory, podíval jsem se do Polska. V Krkonoších se dá krásně jezdit po asfaltkách určených cyklistům, které jsou v relativně vysokých polohách, okolo tisíce metrů i výše. Jsou tam nádherné výhledy, to si musí každý cyklista opravdu užít.

Cyklistika je tedy takový váš koníček číslo jedna?

V posledních letech tomu tak je. Číslo dvě je běžecké lyžování. Loňská zima se nám moc nepovedla, ale v předchozích letech byly sněhové podmínky lepší... Na lyže rád jezdím do Jizerských hor. Vždycky s autem zaparkuji na tom známém parkovišti v Bedřichově a pak si dám část Jizerské padesátky. Třicet až čtyřicet kilometrů během dne najezdím.

Zúčastnil jste se někdy přímo Jizerské padesátky?

To ne, ale během mých studentských let jsme se asi dvakrát přihlásili s kamarády z horolezeckého oddílu Slavia VŠ na Krkonošskou sedmdesátku, při níž se tehdy závodilo v desetičlenných družstvech. Nijak slavné časy jsme ale tehdy neměli.

Podle vašeho životopisu, který si mohou zájemci přečíst na fakultních stránkách, jste fanouškem moderní hudby. Jaký žánr je vám blízký?

Stále mám rád hudbu svého mládí, to znamená rock a skupiny typu Led Zeppelin, Pink Floyd nebo Jethro Tull. Později přišel Mike Oldfield nebo Vangelis. Oldfield je geniální hudebník. S jeho první deskou Tubular Bells jsem se setkal, myslím, v roce 1975. Můj tehdejší spolužák Jirka Liška, který je dnes v Botanickém ústavu Akademie věd ČR, nám ji tehdy přinesl nahranou na magnetofonových páscích. Úplně mě položilo na lopatky, jakou má tento muzikant invenci. Dodnes je to můj možná nejoblíbenější skladatel, kterého s velkou chutí stále poslouchám.

Letos jste byl na Rock for People podpořit kolegy z fakulty, kteří tam návštěvníkům festivalu přibližovali různé vědecké disciplíny. Stihl jste si jako fanoušek rockové hudby zajít i na nějaký koncert?

Na žádném vystoupení jsem nebyl. Celou dobu jsem strávil v našem stánku a věnoval jsem se našim pracovníkům, studentům a návštěvníkům, kteří se přišli podívat na to, co naše fakulta prezentovala.

Věnujete se i nějakým dalším koníčkům vedle sportu a poslechu hudby?

Občas si zahraji na akustickou kytaru. Fascinuje mě rytmus. V loňském roce jsem proto začal chodit na kurzy bubnování na djembe, což je druh afrického bubnu. Africké rytmy jsou úžasné, vycházejí tak nějak zvnitřku člověka, strašně mě to bavilo. Letos se chystám na další kurz.

Vidím, že máte buben djembe přímo tady, ve své kanceláři na fakultě. To si tu bubnujete i během dne?

Někdy ano, ale dost divně se tady na mě potom koukají (*smích*), tak to raději nedělám moc často. Já ale nebubnuji zas tak špatně, možná jen trošku hlasitě. Pro mě je to příjemný zvuk, někomu ale může vadit. Moje manželka také nemá ráda, když doma bubnuji, že prý budím sousedy. Tak mám dost omezené možnosti, kde trénovat, když nemůžu ani doma, ani tady...

Dalším koníčkem se mi staly společenské tance. Měl jsem k tomu motivaci, jednou z povinností děkana je uvádět fakultní ples. Když jsem se stal děkanem, hrozně jsem v tanci pohořel. Řekl jsem si, že s tím musím něco udělat a začali jsme proto s manželkou asi před šesti roky chodit na pravidelné taneční kurzy.

Jaký je váš oblíbený tanec?

Mám rád latinu, především sambu, i když určitě stále nemám to správné držení těla. Ale rytmus samby a latinskoamerických tanců vůbec mě zkrátka fascinuje.